

2013 november Próza

Hidas Judit: Hotel Havanna

Már alig várta, hogy újra otthon lehessen. Ez a négy nap adta neki az erőt, hogy elviselje a hétköznapiakat Németországban. Hiába keresett sokkal többet, hiába fejlődött jobban a szakmájában, hiába volt már autója fél évvel a munkába állása után, itt minden annyira más volt. Nyáron a nap nem sütött olyan vakítóan, hogy az ember legszívesebben elbújt volna előle, a levegő nem izzasztotta meg úgy, hogy csorgott a víz a hátáról. Az eső viszont annál kitartóbb volt. Reménytelenül tudott esni azokon a végtelenül szürke napokon. Pépé mindig is utált fázni, hidegben legszívesebben ki sem kelt volna az ágyból. Két paplan alatt is vacogott a tetőtéri garzonlakásban. Igyekezett minél jobban összegömbölyödni, hogy legalább hosszú, vékony lába ne lógjon ki a takaró alól, de ez sem segített. Hiába kérte az alatta lakó tulajt, hogy tekerje nagyobbra a házban a fűtést, nem volt hajlandó. Erre Pépé fogta magát, és egész nap bekapcsolva hagyta a villanytűzhelyet. Leszarom, úgymint általában a smucig németnek, morogta közben. Ezt a nagy tisztaságot is utálta már. Igen, határozottan hiányoztak neki a szemetes utcák, vagy hogy legalább eldobhasson néha egy-két sörösdobozt.

Korábban nem akart ő külföldön dolgozni, elég lett volna neki a havi százezer fix is, ha talált volna végre kutatóként állást. Mások is elvannak valahogy, mondogatta mindig. De az anyja nem hagyta békén, folyton azt hajtogatta, hogy ez egy szar világ, itt nincs jövő, nem lehet ilyen gyáva, hogy itt marad, egész életében nyomorogni fog, és hogy huszonnyolc évesen álljon már végre a saját lábára, négy éve vége az egyetemnek, és még egy albérletet sem tud kifizetni. Pépé nem bírta már hallgatni, nem volt hová menekülni a szőzön elől, amely hömpölygött utána a lakás egyetlen zugába is, amely az övé volt. Hiába csukta magára a galériás cselédszoba ajtaját, a kulcslyukon is átjutott.

Végül adott magának egy évet. Legalább Kicsi után új életet kezdhet, gondolta. A lánnyal két évig voltak együtt, de Kicsi, mint a por a padláson lévő ruhára, teljesen rátelepedett. Pépé nem mehetett nélküle sehová, nem nézhetett rá senkire, mindent csak ketten lehetett, volt, hogy a lány még arra is megkérte, hogy a végére elkísérje. Akkor telt be a pohár, amikor Kicsi egyszer előtte cserélt intimbetétet.

– Valami gond van? – kérdezte a lány csodálkozva, amikor a bugyiját felhúzza a fiú arcára nézett.

Mégis, ha most rá gondolt, már nem látta Kicsit olyan taszítónak, úgy érezte, talán elkapkodta a dolgokat, de visszacsinálni nem lehetett. Kicsi zokogva szakított vele, amikor kiderült, hogy Pépé egyedül megy külföldre, még a Skype-jából is kitörölte.

Pépé pedig kiment Münchenbe, már kint élt lassan egy éve, de szombat este még mindig sokszor otthon kuksolt, nem sokan hívták bulizni. Feküdt az ágyon, a falakat nézte, amelyek tisztára voltak festve, a parketta precízen lakkozva, a fürdőszobában sehol egy penésznyom, mégis valahogy az egész olyan üres volt.

Sokszor szidta magát, amiért nem választott menőbb szakmát magának, hogy belőle csak biológus lett, és most tessék, egy kiképzőtáborban töltheti az egész életét. Nem voltak itt se barátok, se nők, se semmi, csak a munka és ez a szűk odú, amelynél még a budapesti kis szoba is jobb volt, ott legalább meleg volt.

Hiába volt pénze, szabadideje, nem volt a nőkkel sem szerencséje. Lassan már háromnegyed éve, hogy itt élt, és már nagyon unta a hordákban vonuló lányokat, akik mint a legelőn a libák, folyton nyújtogatták a nyakukat, látszólag kémelelték a terepet, találnak-e valakit, de aztán csak húzták a szájukat, ha Pépé közeledni próbált hozzájuk. Ezeknek senki sem elég jó, dühöngött ilyenkor, és ha mégis sikerült valamelyikkel szóba állnia, akkor is mindig ugyanaz lett a vége. Egy-egy rövid beszélgetés után leléptek, jelölj be a Facebookon, mondták neki mindig, és már ott se voltak.

Bezzeg a legjobb barátja, Kisköves minden héten felszedett valakit, mindig mesélte Skype-on a legújabb sikereit, jutott az eszébe. Azt mondta, a nők imádják, nem is kell tepernie, csak vesz nekik egy-két italt, bedob néhány poént, és már jönnek is. Pépé meg az egyik alkalommal majdnem megütötte azt a kis cafkát, amiért szórakozott vele. Elment egy bárba Münchenben, de elhatározta, hogy nem fog erőlködni, nem fog nyomulni senkire. Csak ez a szőke csaj annyira nézte, olyan feltűnő volt, hogy őt akarja, hogy végül azt mondta, egye fene, megpróbálja. Meghívta egy italra. Álltak a pultnál, beszélgettek, Pépé közben próbálta elképzelni, hogy jó lesz-e vele, gömbölyű mellei voltak, pont elfértek volna a tenyerében, tetszett neki a lány mosolya, meg ahogy megfeszült a vékony nyaka, amikor a fejét oldalra billentette.

A lány is figyelte őt, bár ezt Pépé nem vette észre. Már a bejáratnál kiszúrta magának a csaknem kétméteres fekete hajú fiút, aki nagyon emlékeztette egy volt osztálytársára. De aztán kiderült, hogy a fiú nem német, és bár szerencsére legalább nem volt török, de tudta, hogy külföldivel nem akar kezdeni, egyszer már volt szerencséje egy lengyelhez, annak se volt se kutyája, se macskája, folyton együtt akart lenni vele, és ha elmentek a barátaival valahová, akkor csak ült bambán, nem tudott hozzászólni semmihez. De ami még ennél is jobban zavarta, hogy a fiú mozdulatai olyan furák voltak, béna volt, ahogy a vékony kezével hadonászott, és közben ide-oda röpködtek a pálcikaszerű ujjai. A mosolya meg olyan, mint egy csaholó kiskutyának, gondolta.

Amikor a lány megitta az italt, szólt, hogy kimenne vécére, Pépé meg csak bólogatott, jó, persze, menjél, itt várlak, és aztán csak várta, csak várta.

A rohadt életbe – gondolta Pépé –, most megint mi a franc van? Nem hiszem el, hogy ezek mind a piára utaznak!

Aztán egyszer csak megpillantotta. Ott állt a csaj tőle három méterre, és egy nagydarab fickóval itta a következő pohár bort. Pépé agyát előntötte a düh, ezt most nem nyeli le, nem hagyja, hogy századszorra is hülyét csináljanak belőle. Egyenesen odament hozzájuk, de a lány úgy tett, mintha nem ismerné meg.

– Nem zavar, hogy ott várlak?

– Te bajod – vont a lány a vállát, és el akart fordulni.

– Hogyhogy az én bajom?

– Most mi van? Meggondoltam magam.

– Meggondoltad magad?

– És ha igen?

– Ki ez? – kérdezte a másik fiú.

– Nem tudom, csak kötözködik – mondta a lány olyan segélykérően csipogva, mint egy fészekből kiesett madárka.

– Na, akkor húzzál innen, légy szíves!

– Nekem te ne mondd meg, hogy mit csináljak! Ez a csaj levett egy italtra! Tudni akarom, hogy miért szórakozik velem! – vágott vissza Pépé a németnek.

– Nyilván nem jöttél be neki, úgyszólván leléphetsz.

– A kurva anyátokat lépek le, add vissza a pénzem! – kiabált Pépé a nőnek, és már el is indult felé, hogy jól megrángassa. A lány sikítani kezdett. A másik fiú meg hátrálökte Pépét, aki majdnem hanyatt esett, akkorát taszított rajta a német.

– A közelemben ne merj jönni többet! – visított a lány, és még feléje is rúgott egyet.

Ő meg ment, kotródott ki a bárból. Vissza se nézett, nem akarta látni, hogy mindenki őt bámulja, és nevet rajta. Mert röhögtek, még éjjel, álmában is hallotta a hangjukat, látta a szánakozó, lekicsinylő arcokat. És ez volt a legszarabb, gondolta, ez a szégyen, ami újra és újra lecsapott rá, ha valakivel próbálkozott.

De most végre itthon volt. Elfelejtette a munkát, várta a szabadság. Itt minden simábban megy, gondolta, a lányokkal is könnyebben lehet bánni, és valahogy ő is más lesz. Amikor landolt a repülő, mély levegőt vett, és már érezte, ahogy erőre kap. Ez a négy nap csak az övé volt, nem akart senkihez sem alkalmazkodni, nem akart semmi rosszról hallani. Már beszélt is Kiskövessel, aki nagyon örült, hogy Pépé végre itthon van. Mondjuk azon egy kicsit meglepődött, hogy Kiskövesnek az volt a második kérdése, tud-e neki kölcsönadni, hiszen azt mondta, az autóbiznisszel jól keres. Na, mindegy, gondolta Pépé, a lényeg, hogy este találkoznak, mennek a Hotel Havannába, ott nagy eséllyel beakadhat valaki.

Végül négyen mentek együtt. Kisköves hozta magával Ricsit és Ferit is. Ricsi egy zártkörű bulira vitte őket, egy hírességnek volt születésnapja. Pépé nem bánta, sőt, ritkán fordult meg olyan helyen, ahol sztárok voltak. A bárban már nagy volt a tömeg, alig fértek oda a pulthoz. Ricsi sok embernek köszönt, látszott, hogy ő itt otthonosan mozog, operatőr volt a tévében. Egyébként elég fura alak, állapította meg Pépé mindig magában. Már közel járt a negyvenhez, de soha nem volt nője, vagy ha igen, akkor is a húsz év körüli, fiús alkatú lányokkal kezdett.

– Azokkal legalább nincsen baj. Gyereket még nem akarnak, elég nekik a heti két-három találka – mondta, amikor később Pépé már egy kicsit spiccesen odaszúrt neki egy megjegyzést ezzel kapcsolatban. Pépének már átfutott a fején, hogy Ricsi meleg, de sosem merte megkérdezni tőle.

– És te, Feri? Kezded már összeszedni magad? – fordult aztán Pépé a másik, negyvenöt körüli férfihoz.

– Ja, ja, a válás nehezen túl vagyok. A pénzem szerencsére kimentettem, és most már látom, ettől még nem dől össze a világ, sőt nagyon is élvezem a szabadságot – válaszolta Feri, miközben remegő kézzel beleszívott a cigarettájába. – Talán jobb is ez így, megvan a nyugalom, nincsenek elvárások, nincs kötelesség, amiből mindig csak vita van.

Feri tízéves házasság után nemrég vált el, volt egy kilencéves lánya, Anna, akit azóta alig láthatott. A volt feleség nem engedte, azt mondta, nincs felelősségérzete, nem tud vigyázni a gyerekekre. Legutóbb Feri megengedte a kislánynak, hogy egy rövid úton előre üljön, és ne kösse be magát a kocsijában. Aztán fékeznie kellett, és Anna beverte az orrát a műszerfalba. A gyereket is teljesen tönkre akarod tenni, rivallt rá a felesége, miközben a vérző orrú kislányt kikapva a kezéből faképnél hagyta. Ez volt három hete, azóta Feri nem látta Annát, hiába hívta a feleségét, a telefont sem vette fel. Így viszont üresek voltak a hétvégék, és Feri inkább bulizott, mint egy tinédzser, hajnali háromkor csapzottan, a gatyájából kilógó inggel tántorgott hazafelé a belvárosi lakásába.

Kisköves hirtelen oldalba bökte Pépét.

– Te, nézd már azt a nagydarab, göndör hajú nőt. Tudod, az valami színésznő vagy micsoda a tévéből.

A nő nem állt messze tőlük, mosolyogva rájuk nézett, és odaintegetett nekik.

– Te, ez kiszúrt téged – mondta Kisköves Pépének.

– Miből gondolod? – röhögött a másik, miközben a nő csókot dobott neki, és rá is mutatott.

– Na, gyerünk, startolj rá – biztatta a barátja, de nem is kellett folytatnia, mert a nő már el is indult feléjük.

– Szép jó estét az uraknak – lejtett oda mosolyogva a nagymellű színésznő, miközben a haját igazgatta. – Hogy vannak, hogy vannak?

A fiúk zavartan helyet csináltak neki, mert ő kérdés nélkül közéjük furakodott.

– Nem is koccint velem senki a születésnapomon? – vigyorgott rájuk.

A fiúk ekkor jöttek rá, hogy ő az ünnepelt. Elnézést kértek, még csak most érkeztek, és ez a sok új élmény teljesen megzavarta őket. Töltöttek a színésznőnek, koccintottak vele, és igyekeztek szóval tartani, de azért megkönnyebbültek, amikor végül előkerült Ricsi.

– Szevasz, drágám – ölelte át a színésznő Ricsit.

– Gratulálok, Vanessa. És a könyvhöz is, hallottam, hogy megjelent.

– Tudjátok, a férfi-nő kapcsolat a mániám – fordult Vanessa ismét a két másikhoz, de elsősorban Pépének magyarázott. – Ezt kutatom, ez foglalkoztat, mióta az eszemet tudom. Na jó, mondjuk inkább, amióta felfedeztem a testem minden zegét-zugát – mondta kétértelmű mosollyal, mire a többiek elröhögték magukat.

– Mi van, drágám, zavarba hoztalak? – kérdezte Pépétől, és végigsimított az arcán. – Talán neked nem hiányzik egy jó meleg, nedves odú, ahová bebújhatsz? Mégiscsak ez az élet eredője, a boldogság alapja, nem igaz?

Pépé kissé elvörösödött, miközben borzongás futott át rajta.

– És ti kik vagytok, mit csináltok? – kérdezte a nő.

Ricsi bemutatta a barátait, mire Vanessa helyeslően bólogatott.

– Ricsikém, határozottan tetszik nekem a barátod. Szeretem az ilyen szép szál, fiatal fiúkat. Szóval, visszatérve a könyvemre, ajánlom a figyelmetekbe, ha hosszú távon jóban akartok lenni azzal a bizonyos odúval. Én már huszonhárom éve élek a férjemmel, és higgyétek el nekem, tudom, mi a tartós kapcsolat titka. Jössz táncolni, drága? – szegezte végül a kérdést Pépének, de nem is hagyott neki időt a válaszra, csak húzta magával a parkettra.

Először valami gyors számra táncoltak. Vanessa tekergette magát Pépé előtt, aki ugyan nem egy nála húsz évvel idősebb nőt képzelt el a mai estére, de jólesett neki Vanessa határozottsága.

– Volt már dolgod érettebb asszonnyal? – kérdezte a nő, mintha megérezte volna, mi jár a fiú fejében.

– Egyszer-kétszer – füllentette Pépé.

– Akkor gyere közelebb, érezd a testem – súgta neki Vanessa, megfogta a fiú kezét, és végigvezette a vonalain. – Ugyan hízekony alkat vagyok, de a testem kortalan, hetente ötször edzem, és a bőröm még mindig feszes és fényes. Kicsattanok az egészségtől.

Eközben Feri kissé dülöngélve visszaült az asztalhoz, észrevette, hogy Kisköves fanyalogva nézi a színésznőt és Pépét.

– Á, nem nagy ügy az egész, már nekem is megvolt – vetette oda Feri Kiskövesnek, miközben töltött magának egy újabb pohár bort. – És pont ez a jó benne, nem kell ennek az egésznek ilyen nagy feneket keríteni. A lényeg az elvárások nélküli szabadság. Ez a boldogság titka.

– Jó, de hát akkor már egy fiatalabbal! – húzta a száját továbbra is Kisköves, miközben igyekezett elhessegetni magától, mi történt vele néhány perce.

Észrevett a pultnál egy szőke lányt, aki olyan vékony volt, mint egy próbababa. Közelebb ment hozzá, és látta, hogy ezzel a nővel vacsorázott három napja. A lány akkor azt mondta, elutazik egy hétre, utána majd jelentkezni fog. Kisköves számolta a napokat, mikor telik le az egy hét, azt hitte, lehet majd több is a dologból, mint egy-két kellemes este.

Most inkább nem ment oda hozzá, nem vonta kérdőre. Minek, gondolta, hogy a lány elküldje?

Pépé és Vanessa már csókolóztak a táncparketten, mikor Kisköves és Feri újra feléjük nézett. Pépé közben úgy markolászta a színésznő fenekét, mintha egy hatalmas görögdinnyét akarna felemelni a magasba. A szám végén visszajöttek az asztalhoz, teletöltötték a poharukat, megint koccintottak a nő egészségére, akinek ekkor új ötlete támadt. Felmászott az asztal tetejére, és elkiáltotta magát.

– Kedves barátaim, elsősorban hölgyeim! Tegye fel a kezét az, akinek otthon kielégítő szexuális élete van!

A termen zavart nevetés futott végig.

– Csak semmi szégyenlősség, ne legyetek szemérmesek, ez alól én ma este ünnepélyesen felszabadítalak benneteket. Ez köti gúzsba a szívünket és a testünket. Na, tehát kérdezem, lányok, kinek van otthon kielégítő szexuális élete?

– Tíz kezét számolok – folytatta Vanessa. – Ez nem túl sok! És ki az, aki többet akar? Igen, igen! Most már húsz karocska lendült a magasba! Uraim, hát mi van magukkal? Miért tartjátok

ilyen rosszul az asszonyaitokat? Hát nem tudjátok, hogy ez a boldogság alapja? Ahol nincs dugás, ott háború van! Nézzétek, itt ez a szép fiatal fiú – mondta, és felhúzta maga mellé Pépét az asztalra, aki először nem akart menni, de a nő addig rángatta, míg végül engedett.

– Kedves barátaim, kedves egybegyűltek! Én itt most ünnepélyesen kijelentem, hogy ezt a fiút ma este boldoggá teszem. Addig nem tágítok mellőle! – A teremben taps, élénk női kurjongatás hallatszott. – Kövessétek a példámat, és éljetez felszabadultan!

Vanessa Pépé segítségével szuszogva kászálódott le az asztalról.

– Tudatlanok az emberek, és épp ezért boldogtalanok – mondta félig-meddig magának. Pépé igyekezett okos képet vágni a nő megjegyzéséhez. Töltöttek még egy pohárral, koccintottak, miközben Vanessa anyaián Pépé lábát simogatta.

A fiú még hagyta magát, de a kezdeti lelkesedés után, hogy akarva van, egyre jobban feszengett. A nőnek a sok italtól teljesen összezilálódott a haja, a szeme alatt elkenődött a festék. Pépé azt méregette, a nő mennyivel nagyobb nála. Hogy fog ő megbirkózni egy ekkora húsdarabbal, jutott az eszébe. Egyáltalán ki fogja tudni elégíteni ezt a hatalmas étvágyat? Nem, talán mégsem erre gondolt igazán. De hát akkor mit akar, tépelődött magában, hiszen erre várt hónapok óta, nem szalaszthat el egy ilyen nagyszerű alkalmat!

– Essünk túl rajta! Nem kell annyit agyalni – adta ki magának a végső parancsot.

Megfogta a nő kezét, és egy sötét folyosó felé vezette. A mosdóknál lyukadtak ki. A férfivécé üres volt, az ajtaja zárható. Benyomultak. A nő kábán mosolygott.

– Tudtam én, hogy erre van szükséged, bébi – lihegte elégedetten.

Ám ahogy csókolózni kezdtek, és összeakadt a nő nyelvével, a fiú émelyegni kezdett. Úgy érezte, mintha egy pocsolóba lépett volna, ahogy az sokszor megesett vele a müncheni lakásához vezető úton. Simogatni kezdte a mellét, hátha attól jobb lesz, fogdosta a fenekét. De hiába, mintha nem is a nőt, hanem a német albérletben lévő ágyban a párnáját markolászta volna. Vanessa nagyokat sóhajtott. Ő is simogatta a fiút, de Pépé puha maradt. Nem baj, azért gyerünk előre, gondolta Pépé, aztán erőt vett magán, a tükör felé fordította a nőt, és felhajtotta a szoknyáját. Talán majd, ha bent lesz, megjön a kedve, reménykedett. Lehúzta a bugyit a hatalmas fenékről, de ahogy ránézett a nő farára, hirtelen azt érezte, hogyha itt most bemegy, talán soha nem lesz már visszaút, és örökre elnyeli ez a sötét odú. De hát akkor hová menjen, merre keresséjen, üvöltött fel némán.

Föltépte az ajtót, kirohant a bárból. Egész éjjel öklendezve bolyongott a kihalt utcákon.

Kapcsolódó írások:

1. **Hidas Judit: Szűzmária kozmetika** Klárka, régen nem találkoztunk. Négy vagy öt éve? Gyerekek jól...
2. **Almási Miklós: A képvilág paradoxonai (Hans Belting: A hiteles kép. Képviták, mint hitviták. Fordította Hidas Zoltán. Budapest, 2009, Atlantisz.)** Képek tömegével élünk, ott is képek vannak, ahol nem is...
3. **Kiss Judit Ágnes: Egyszeri eltévelyedésem** Kiss Judit Ágnes Egyszeri eltévelyedésem Az uram is ebbe...

4. **Kis Judit Ágnes: Ave Maria** Kis Judit Ágnes Ave Maria Elküldte pedig az Isten...
5. **Kiss Judit Ágnes: Démon** Kiss Judit Ágnes Démon Rókafej a késő tavaszi éjszakák...

Cimkék: Hidas Judit